

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 31 marca 2016 r.,
sprawy **G. M.**,
skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w G.,
z dnia 14 września 2015 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.,
z dnia 26 marca 2015 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. Z. – Kancelaria Radców Prawnych i Adwokatów w G. – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) – w tym 23 % podatku VAT – tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 26 marca 2015 r. G. M. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 14 września 2015 roku, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego G. M. i jego obrońcę, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 14 września 2015 roku wniósł obrońca skazanego G. M., zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku tj. art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G. oraz wyroku Sądu Rejonowego w G. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w G. w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego G. M. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego G. M. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że w przedmiotowej sprawie kasacja obrońcy skazanego została skierowana przeciwko wyrokowi Sądu I instancji, wbrew art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k., nakazującym skierowanie nadzwyczajnego środka zaskarżenia w odniesieniu do orzeczenia sądu odwoławczego i ograniczającym jego ramy do uchybień z art. 439 k.p.k. oraz innych rażących naruszeń prawa. Skarga kasacyjna zmierzała zatem do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji i zaakceptowanej przez Sąd odwoławczy oceny materiału dowodowego oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Postępowanie kasacyjne nie może natomiast stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju trzecią instancją, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń w sądach pierwszej i drugiej instancji.

Odnosząc się bardziej szczegółowo do zarzutów skargi kasacyjnej wskazać należy, że Sąd Okręgowy rozpoznał wszystkie zarzuty i wnioski apelacyjne, a swój stosunek do tych zarzutów w wyczerpujący sposób uzewnętrznił w uzasadnieniu wyroku, które w pełni odpowiada wymogom określonym przez art. 457 § 3 k.p.k. Lektura wywiedzionego w niniejszej sprawie nadzwyczajnego środka zaskarżenia prowadzi zaś do wniosku, że w istocie rzeczy powtórzono w nim argumenty podnoszone wcześniej w apelacji, przy pewnych tylko modyfikacjach niezbędnych dla nadania skardze formy kasacji. Konstrukcja skargi kasacyjnej opiera się bowiem jedynie na kontestowaniu ustaleń i ocen procedujących w sprawie sądów przy jednoczesnym pominięciu argumentów zawartych w pisemnych motywach wyroku tak Sądu Rejonowego, jak i Sądu Okręgowego. Skarżący nie zauważył w szczególności, że na s. 4-5 uzasadnienia wyroku Sąd odwoławczy odniósł się do zarzutu z pkt 1 lit. a apelacji, wskazując że nie zaistniały podstawy do uzupełnienia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w toku postępowania jurysdykcyjnego oskarżony ani jego obrońca nie wnosili o uzupełnienie zgromadzonego materiału dowodowego. Wykazując bezzasadność zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k. w zw. z art. 9 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. Sąd odwoławczy odwołał się między innymi do uznanych za wiarygodne zeznań A. P., które stanowiły wsparcie dla depozycji pokrzywdzonego. Pamiętać jednocześnie należy, co również zdaje się pomijać obrońca skazanego, a co wyeksponował Sąd Rejonowy, że relacja A. P. dotyczyła wydarzeń z nocy 13 sierpnia 2014 r., a nie z 7 sierpnia 2014 r. Co więcej, podnoszona konsekwentnie przez skazanego kwestia rozprowadzania narkotyków przez pokrzywdzonego również została podniesiona podczas przesłuchania A. P., który stwierdził, że jest policjantem w komisariacie w W. od 2011 roku, teren jest mu znany i nie słyszał, aby nazwisko pokrzywdzonego było powiązane ze sprawami narkotykowymi (k. 312). Na s. 5 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowy wskazał natomiast – w odniesieniu do zarzutów apelacji – że odmówienie przymiotu wiarygodności zeznaniom M. K., D. T. i J. K., a także wyjaśnieniom G. M. było prawidłowe.

Na s. 5-8 pisemnych motywów wyroku Sąd *ad quem* odniósł się natomiast do zarzutów z pkt 1 lit. b i pkt 2 apelacji, tj. zarzutów obrazy art. 7 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych. To zaś, że skarżący nie zgadza się z niekorzystną dla

skazanego oceną ww. zarzutów przez Sąd odwoławczy, a dokonana w sprawie kontrola orzeczenia Sądu I instancji jest dla niego powierzchowna, nie oznacza jeszcze, że zachodzi konieczność wzruszenia zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego. Sąd *ad quem* – o czym już była mowa powyżej – rozpoznał bowiem wszystkie zarzuty i wnioski apelacyjne, a swój stosunek do tych zarzutów w wystarczający sposób uzewnętrznił w uzasadnieniu wyroku, które odpowiada wymogom z art. 457 § 3 k.p.k.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym, przy czym zwolnił skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążył Skarb Państwa.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 14 ust. 3 pkt 1 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy sprawnej udzielonej z urzędu (*tekst jedn.: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 z późn. zm.*).

eb